

det ene, at Grundloven indeholder 2 Maa-
neder for Rigsdagens Varighed, og det
andet, at der i Valgloven indeholdes en
Forudsætning om, at Rigsdagen kunde blive
færdig i 4 Maanedes (Conseilspræsi-
denter: 3 Maanedet). Nu vel, 3 Maa-
neder, det gjør ingen Forskiel paa Resul-
tatet, begge Argumentter have kun theoretisk,
juridisk Betydning. Hvis Meningen havde
været at staae at vide, hvad Lovgiveren
dengang mente vilde være tilstrækkeligt, vilde
det kunne have en vis psykologisk Interesse,
fordi man saa deraf kunde se, hvor langt en
saadan Jurist var fra at forstaa Virkelig-
heden. Den Interesse har det ganske vist,
men da jeg ikke nævner nogen Tvivl om, at
Juristerne meget ofte have det Held med sig,
veed jeg ikke, hvorfor vi skulle have det Argu-
ment til. Og hvilken Bægt har overhovedet
den Slags Bestemmelse i Valgloven og
Forsætningen, naar vi Alle vide, at de i
Grunden ere gaaede over fra gammel Tid
af, navnlig 2 Maaneders Bestemmelsen, der
stod i Grundloven af 1849, da man ikke
havde Begreb om, hvor længe en Rigsdag
var nødt til at arbejde, og som saa ligesom
saa meget Andet fra Grundloven af 1849
gik over til Grundloven af 1866, fordi man
vilde røre saa lidt som muligt ved den op-
rindelige Grundlov. Den Slags Bestem-
melser kan man altsaa ikke bruge som Argu-
menter. Vil man vide, om der virkelig er
Tid for Rigsdagen til at gjøre sit Arbejde
færdigt i 3½ Maaned, saa maa man under-
søge, hvor lang Tid Rigsdagen faktisk har
brugt siden 1849 til nu, og det er da saa
heldigt, at der netop foreligger en officiel
Bearbejdelse deraf, der er udført af den da-
værende Formand i Folkethinget, Krabbe, i
1870—71. Den findes i Folkethingstidenden
for det Aar, Sp. 7401. Det fremgaar af
denne Meddelelse, at Varigheden af Sam-
lingerne fra 1850—55 og fra 1866—70 har
været følgende. § 1850 varede Samlingen
i 150 Dage, næste Aar i 172 Dage, næste
Aar igjen 168 Dage, i 1853 183 Dage, i
1854 174 Dage og i 1855 126 Dage. Der-
efter følge saa Samlingerne efter Fælles-
forsættningens Indførelse, men i de Aar, for
hvilke der var en dobbelt Lovgivningsmagt
i Landet, spiller naturligvis Samlingernes
Varighed ikke nogen Rolle for det Formaal,
vi her have; jeg skal blot bemærke, at Sam-

lingernes Varighed naturligvis var betydelig
kortere. Efter 1866 vistes det sig, at
Samlingernes Længde har været følgende:
§ 1866—67: 243 Dage, i 1867—68: 167
Dage, i 1868—69: 146 Dage og i 1869—70:
217 Dage. Jeg vil samtidig gjøre opmærk-
som paa, at i alle disse Aar havde Høire
Flertallet, saa at det altsaa ikke kan pålæg-
ges den nuværende Opposition noget som-
helst Ansvar i saa Henseende, den sit først
Flertallet efter 1870. Altsaa indtil 1870 er
det, som den ærede Minister og hans Bentler
dog vilde erkjende, god Praxis. Hvorledes
forholde sig nu disse Tal til det, der nu stil-
les op som et Forlangende fra den ærede
Ministers Side? Gjennemsnittet af Varig-
heden for de foregaaende Rigsdagsamlinger,
som jeg har nævnt, er 175 Dage. Den Sam-
ling, der har været længst, er Samlingen
1866, der havde 242 Dage, og dernæst kom-
mer Samlingen 1869—70, der har 217 Dage.
Den korteste Samling var i 1860, den varede
kun 150 Dage. Hvad er det, der nu forlan-
ges af os? Der forlanges nu fra den ærede
Ministers Side, at vi under særlig vanskelige
politiske Forhold skulle kunne blive færdige
i 3½ Maaned. 3 Gange 30 Dage er 90
Dage, og lægger jeg 15 Dage til, bliver det
i alt 105 Dage. Vi skulle i særlig vanske-
lige Tider med stort Stof, mange Lovforslag
og en stor omfattende Finantsloov og med en
Finantsloovs-Praxis, som alle Partier have
været med til at uddanne, kunne blive fæ-
rdige paa 105 Dage, naar ingen Rigsdags-
samling tidligere har været kortere end 150
Dage. Jeg tror, at det er en saa urimelig
Paaastand, at dersom den ærede Minister
havde set Samlingernes Længde efter, inden
han opstillede den, vilde han ikke have gjort
det. En saadan Paaastand kan ikke engang
støttes af de allerbedste, juridiske Beviser i
Valgloven og Grundloven, thi den strider
aldeles imod den historiske Udvikling, som vi
have levet under. Smidlertid er det jo ikke
værdt at strides om det Spørgsmaal mere.
Det, der er langt vigtigere, er at faae at vide,
hvad denne Samling skal anvendes til, og
hvad Regeringens Hensigt har været i saa
Henseende. Jeg skal derfor heller ikke komme
ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Reger-
ingen handler ret eller ikke ret ved først
efterhaanden i Samlingens Løb at stille sine
Forslag til Finantsloven op. Jeg har egent-